

РЕШЕНИЕ

№ 4936

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20221110214991 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН .

Образувано е по жалба от Д. П. Й., ЕГН ***** чрез неговия упълномощен процесуален представител – адв. Х. от САК срещу наказателно постановление № 21-4332-028224/31.03.2022 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 20 от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр.1 от 04.01.2013г., в сила от 04.02.2013 г., издадена от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 8 /осем/ контролни точки, след влизане в сила на НП; 2.) на основание чл. 175а, ал. 1 ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП; 3.) на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, за несъответствие на възприетите от административните органи фактически положения с обективната действителност, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на оспореното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично и с адв. Х. от САК, с пълномощно по делото, като двамата поддържат жалбата и изложените в нея съображения. Отправено е искане за присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 207965/26.12.2021 г., съставен от Н. И. Н. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и в присъствието на свидетелите Л. Г. Д. и Б. Н. Б. - очевидци е констатирано, че на 25.12.2021 г. около 23:30 часа, в гр. София, по ул. „Захари Стоянов“, с посока на движение от ул. „Георги Апостолов“ към ул. „Никола

Беловеждов“, жалбоподателят Й. управлява лек автомобил марка „Нисан“ с рег. № СВ №№№№ АН, като на кръстовището с последния навлиза и преминава на червен сигнал на работещата в нормален режим светофарна уредба с въртене на задвижващите колела на превозното средство и с пълна газ, извършвайки пълен кръг в района на кръстовището и преминавайки в лентата за насрещно движение, с което създава предпоставки за ПТП и използва път, отворен за обществено ползване не по предназначение. При извършената проверка от правоохранителните органи е установено, че водачът не представя и контролен талон към СУМПС.

В акта е отразено, че са нарушени разпоредбите на чл. 6, т. 1 ЗДвП, чл. 104б, т. 2 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен на Й., който го подписал без възражения.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 21-4332-028224/31.03.2022 г. от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта жалбоподателят Й. е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 20 от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр.1 от 04.01.2013г., в сила от 04.02.2013 г., издадена от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 8 /осем/ контролни точки, след влизане в сила на НП; 2.) на основание чл. 175а, ал. 1 ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП; 3.) на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Препис от НП е връчен лично на въззивника на 27.10.2022 г., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок с пощенски оператор чрез наказващия орган на 08.11.2022 г., видно от отбелязването в съпроводително писмо.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването, съответно оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизмът на твърдените нарушения и обстоятелствата, при които същите са намерили проявление в обективната действителност, а това мотивира извод, че правото на защита на въззивника е гарантирано в пълна степен. Абстрактните оплаквания в жалбата за допуснати пороци в АУАН и НП лишават съда от възможността да обсъди тяхната основателност.

Този съдебен състав не споделя тривиалното възражение в жалбата за неспазване на изискванията на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН от страна на актосъставителя. Една от основните гаранции за законосъобразното упражняване на правомощията на актосъставителя, предвидени в процесуалния административен закон, е изискването актът да бъде съставен в

присъствието на свидетели и да е подписан от същите /арг. от чл. 40, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 ЗАНН/. Функциите на свидетелите са да съдействат на актосъставителя да установи обективната истина, да следят за достоверното отразяване на фактическите обстоятелства, при които е извършено твърдяното административно нарушение и да бъдат източник на гласни доказателствени средства по разследване на спорните обстоятелства от наказващия орган, както и в производството по оспорване на издаденото НП пред съда.

Съгласно чл. 40, ал. 1 и 3 ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. При липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Следователно двама свидетели са необходими при съставянето на акта винаги, когато няма свидетели присъствали лично при извършване, респективно установяване на нарушението или пък тяхното участие е невъзможно, като от материалите по делото е видно, че актът е подписан от Л. Д. и Б. Б. именно в качеството им на свидетели-очевидци.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно – 1 година от извършване на нарушенията. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Д. П. Й. е ангажирана, както следва: 1.) на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за

нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 20 от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр.1 от 04.01.2013г., в сила от 04.02.2013 г., издадена от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 8 /осем/ контролни точки, след влизане в сила на НП; 2.) на основание чл. 175а, ал. 1 ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП; 3.) на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

По делото е доказано по несъмнен начин, че на 25.12.2021 г. около 23:30 часа, в гр. София, по ул. „Захари Стоянов“, с посока на движение от ул. „Георги Апостолов“ към ул. „Никола Беловежков“ жалбоподателят Й. управлява лек автомобил марка „Нисан“ с рег. № СВ №№№№ АН, като на кръстовището с последния навлиза и преминава на червен сигнал на работещата в нормален режим светофарна уредба. В този смисъл са показанията на свидетеля-очевидец Л. Д. /“навлезе в кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба“/ и изготвената от него докладна записка, подкрепящи еднозначно фактическите констатации в АУАН, удостоверени с подписите на актосъставителя Н. и свидетеля Б., като на етапа на съдебното следствие привлеченото към отговорност лице не отрича посоченото обстоятелство, а единствено споделя, че не е бил наясно на какъв сигнал на светофарната уредба е навлязъл в кръстовището.

Така очертаната от административните органи неправомерна дейтелност е субсумирана под разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП, като в тази връзка напълно резонни са оплакванията на адв. Расташки за непрецизна правна квалификация на процесното нарушение. Визираният нормативен регламент предвижда, че участниците в движението следва да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Извън ползрението на актосъставителя и наказващия орган обаче е останало обстоятелството, че тази правна норма е несамостоятелна и за да породи правно действие следва да намери задължителна привръзка с други норми, регламентиращи предписанията, относими към различните светлинни

сигнали. В процесния случай това е разпоредбата на чл. 31, ал. 7, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за движението по пътищата /ППЗДвП, обн. в ДВ бр. 25 от 2.05.1996 г., в сила от 01.06.1996 г., приет с ПМС № 36 от 05.03.1996 г./, която предвижда, че светлинните сигнали имат следното значение: червен светлина – означава „преминаването е забранено“. В тези случаи водачите на ППС водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават „стоп-линията“ или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът. Когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището или на пешеходната пътека.

Констатираният порок при подвеждане на релевантните факти под материалния закон обаче не може доведе до екскулпиране на жалбоподателя Й., каквито призови се съдържат в жалбата, като отчитайки спецификите на настоящото въззивно производство, съдът следва да упражни правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН, преквалифицирайки нарушението по чл. 6, т. 1 ЗДвП във вр. с чл. 31, ал. 7, т. 1 ППЗДвП, доколкото се касае за същото наказуемо деяние, без съществено изменение на неговите фактически обстоятелства.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП, предвиждаща отговорност за водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината – пряк умисъл. Жалбоподателят е предвиждал извършването на деянието, съзнавал е неговия общественоопасен характер, като във волево отношение е искал и пряко е целял осъществяването му.

По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева съдът намира, че съгласно чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП санкцията е абсолютно определена, като отчитайки изричната разпоредба на чл. 27, ал. 5 ЗАНН е недопустимо неговото редуциране.

Липсват основания за третиране на процесния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, имайки предвид рестриктивната разпоредба на чл. 189з ЗДвП, която императивно изключва приложението на институтите на чл. 28 ЗАНН и чл. 58г ЗАНН при неспазване на предписанията на посочения нормативен акт, считано от 23.12.2021 г.

С оспорения санкционен акт наказващият орган е постановил отнемането и на 8 контролни точки съгласно чл. 6, ал. 1, т. 20 от Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. /в ред. преди изм. с ДВ. бр.27 от 24 Март 2023г./ след влизане в сила на наказателното постановление, което се явява закономерна последица от извършеното нарушение по чл. 183, ал. 5 ЗДвП.

Доказателствено необезпечено обаче е вмененото по пункт 2 от оспорено НП административно нарушение, квалифицирано по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, в каквато насока възраженията на жалбоподателя и неговия процесуален представител изцяло се споделят от съдебния състав. Твърденията на свидетеля Б. Б., че навлизането на автомобила в Т-образното кръстовище, където водачът е направил обратен завой, е било съпроводено с „пилене на гуми“ и неконтролируемо движение „наляво-надясно“ не кореспондират с разказа на неговия колега Л. Д., който е възприел единствено „поднасяне на задницата“ по време на самата маневра. Нещо повече – третият полицейски служител, представящ се също за очевидец – Л. Р. е категоричен, че не е чул „боксуване или превъртане на гуми“. Обсъдените противоречия са съществени и пречат за кредитиране на показанията на свидетелите Б. и Д., имайки предвид и тяхното опровергаване от разказите на Л. Р., както и на Адриан Н. и Огнян Янков, които са наблюдавали маневрата от разстояние и също потвърждават, че в случая не са възприели „шум от дрифт...не е поднасяла колата“, а освен това, че не е имало „въртене на гуми или свистене“. Не на последно място – в своите обяснения Й. също отрича вменената му дейност.

От проведения анализ на изготвените гласни доказателствени средства съдът намира, че административното обвинение не е доказано по безспорен начин. Липсват както преки, така и непрекъсната верига от косвени фактически данни, въз основа на които да се формира еднозначен извод, че жалбоподателят Й. съзнателно е предприел маневра, с която да изгуби управлението над превозното средство. Касае се за инцидентна проява и

краткотрайно състояние, като същото по всяка вероятност се дължи на рязкото натискане на педала на газта при извършената маневра „обратен завой“ с автомобила и недостатъчното сцепление на гумите с мократа пътна настилка, а не на целенасоченото му извеждане извън контрол в разрез с изискванията на законодателя за използване на пътя единствено по предназначение за превоз на хора и товари.

Съставеният АУАН, респективно писмените доказателства, на които същият се основава не се ползват с презумптивна доказателствена сила относно съдържащите се в тях фактически положения /разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН във вр с чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, съобразявайки и дадените задължителни указания от върховната съдебна инстанция в очертаната насока с т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС /. В тежест на наказващия орган е да докаже твърдяното нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, което в настоящото производство не беше сторено по изискуемия от закона несъмнен начин.

Относно третото възведено административно „обвинение“ по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, изразяващо се в неносене /непредставяне/ от страна на жалбоподателя на контролен талон към СУМПС в момента на извършената проверка от полицейските служители на фиксираните в акта време и място, макар в жалбата да не се отрича неговото наличие в обективната действителност, съдът намира, че НП следва да бъде отменено в обсъдената част, доколкото след изм. с ДВ бр. 67 от 04.08.2023 г. визираното правно задължение и санкцията за него са отпаднали. По-благоприятният за отговорността на жалбоподателя материален закон, приет преди атакуваният санкционен акт да придобие юридически стабилитет, императивно задължава съда на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН да го приложи служебно, отчитайки актуалната законодателната идея, олицетворяваща изменените обществени условия за отпаднала необходимост от санкциониране на привлеченото към отговорност лице при наличните фактически положения.

Съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални

нарушения, а отговорността на жалбоподателя поначало е ангажирана правилно по пункт 1 от оспореното НП.

Ето защо, този съдебен състав намира, че атакуваният санкционен акт следва да бъде изменен, като се преквалифицира вмененото нарушение по пункт 1 в такова по чл. 6, т. 1 във вр. с чл. 31, ал. 7, т. 1 ППЗДвП, а в останалите части по пункт 2 и 3 – отменен като неправилен с оглед изтъкнатите съображения от фактическа и от правна страна.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе и по извършените от страните разноси, имайки предвид отправеното искане в очертаната насока. От представения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че въззивникът е заплатил в брой парична сума в размер на 850,00 лева за процесуално представителство от адв. Х. от САК, като съобразявайки частичната отмяна на оспореното НП СДВР следва да бъде осъдена да заплати пропорционално адвокатско възнаграждение в размер на 822,67 лева. От страна на наказващия орган не е релевирано възражение за прекомерност, поради което съдът не дължи произнасяне в очертаната насока.

Предвид изхода на делото пред районния съд и имайки предвид възстановените от бюджета на решаващия орган пътни разноси на свидетеля Л. Р. в размер на 30,00 лева, то на основание чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 НПК жалбоподателят Й. следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС пропорционално парична сума в размер на 0,96 лева, а остатъкът от 29,04 лева да се възложи на СДВР. Съгласно разпоредбата на чл. 190, ал. 2 НПК всяка от страните следва да се осъди да заплати и сумата от 5,00 лева, представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист за събиране на присъдените парични средства.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и ал. 7, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 и т. 4 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-028224/31.03.2022 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник

сектор при ОПП-СДВР, **В ЧАСТТА**, с която жалбоподателят Д. П. Й., ЕГН ***** е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 175а, ал. 1 ЗДвП са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП; 2.) на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, **като неправилно.**

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-028224/31.03.2022 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП на жалбоподателя Д. П. Й., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 20 от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. е постановено отнемането на 8 /осем/ контролни точки, след влизане в сила на НП, **като ПРЕКВАЛИФИЦИРА** нарушението по чл. 6, т. 1 ЗДвП във вр. с чл. 31, ал. 7, т. 1 ППЗДвП.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на жалбоподателя Д. П. Й., ЕГН ***** парична сума в размер на **822,67 /осемстотин двадесет и два лв. и шестдесет и седем ст./ лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 и чл. 190, ал. 2 НПК, жалбоподателя Д. П. Й., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по банковата сметка на Софийски районен съд извършените по делото разноски в размер на **0,96 /десетдесет и шест стотинки/ лева**, както и сумата от **5,00 /пет/ лв.** за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на съда.

ОСЪЖДА, на основание чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 и чл. 190, ал. 2 НПК, Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** по банковата сметка на Софийски районен съд извършените по делото разноски

в размер на **29,04 /десетдесет и девет лева и четири ст./ лева**, както и сумата от **5,00 /пет/ лв.** за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на съда.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____